

Emoció per Souad Massi ahir a la nit al teatre Kursaal de Manresa

La nit que una princesa (de veritat) va enamorar el teatre Kursaal de Manresa

L'algeriana Souad Massi va demostrar ahir a la nit per què arribava a la fira com a cap de cartell

Crònica

Marc Serena

Hi ha princeses que ho són per herència. Només perquè els seus pares ja ho eren. Hi ha princeses que ho són perquè han tingut la sort de casar-se amb un príncep. Encara que

abans treballessin d'una altra cosa. I, per últim, hi ha les princeses de veritat. Les que surten als contes. Les que ens permeten creure que els somnis es poden fer realitat. L'algeriana Souad Massi és una princesa de ciutat, d'origen humil. Pot portar uns texans i no per això deixar de ser-ho. Pot expressar-se amb una llengua estranya, l'àrab d'Algèria, i tot i així fer-se entendre. Pot explicar-nos el què li passa i remoure'ns. Quan canta a la seva mare per dir-li que l'estima encara que les separin cents de quilòmetres de distància hi posa el cor. I es fa difícil no haver d'agafar aire a l'escoltar-la. Massi va enamorar ahir el teatre

Kursaal com ha anat fent amb tants altres auditoris internacionals en els últims anys.

Va venir acompanyada només d'una banda de quatre músics. Sense sofisticacions. Va parlar entre cançó i cançó. Amb timidesa. A l'hora de tancar aquesta edició, tenia el públic del Kursaal dempeus després d'un llarg solo de darbouka d'un dels músics. A fora del teatre, les ballarines de la companyia PerImBa retiraven les fulles caigudes dels plataners del Passeig del pati del teatre per a poder-hi actuar just després del concert. Al terra no hi havia cap catifa vermella. Cap problema. Les princeses de veritat no en necessiten.

Una història de Catalunya irregular però il·lustrativa

L'espectacle dirigit per Pere Planella té molts encerts, però fa un recorregut històric irregular

Crònica

Assumpta Pérez

La història de Catalunya cantada als més petits és la proposta de la companyia Zitzània, que va presentar ahir l'espectacle *Trifulkes de la katalana Tribu*. El text de Víctor Alexandre, amb la direcció de Pere Planella, va passar per la sala Els Carlins en una doble funció on petits i grans (petits pocs), varen seguir aquella rítmica i particular història de Catalunya amb música de Toni Xuclà i lletres de Joan Vilamala. L'espectacle comptava amb una actriu manresana, Aina Huguet, que juntament amb la resta de repartiment (tot dones) encarnava grans personatges importants de la història (tot homes).

Trifulkes de la Katalana Tribu és un espectacle concebut per apropar la història als més petits, tot i que té un desenvolupament irregular, ja que inicialment repara amb més incisió en la que podríem anomenar la història més antiga i alguns passatges prescindibles, i té un desenvolupament més ràpid i efímer en la història més moderna (del Tractat de Nova Planta fins a la història més recent). Un muntatge interessant sobretot pel que fa l'aposta musical i la música en directe. Tot i la irregularitat, és un espectacle il·lustratiu i indicat per als petits... de ja certa edat. La pega?. Trontolla però el fet que moltes de les cançons no arriben amb la nitidesa necessària per entendre'n el contingut.

Entrevista Marc Sempere

ARTISTA I ACTIVISTA CULTURAL DE COMPARTIR DÓNA GUSTET

«La paella és un símbol de la vida al carrer, d'un menjar col·lectiu, del compartir»

ALOMA VILAMALA | MANRESA

Compartir Dóna Gustet és un projecte complex, però alhora ho diu tot amb el seu nom. Al llarg de la fira, els seus components han presentat una vintena d'activitats a l'Auditori Sant Francesc i la plaça Gispert. Marc Sempere és l'alma mater del projecte.

P Com va començar exactament Compartir Dóna Gustet (CDG)?

R Va néixer amb un disc de cançons tradicionals, en què hem canviat les lletres per actualitzar-ne el contingut. D'un cant de batre hem fet una cançó sobre precarietat. Érem 5, la història va anar creixent, hem acabat fent dos discos, un elèctric i un acústic, amb 60 persones.

P Divendres el van presentar amb molts col·laboradors. Com va anar?

R Van venir Pau i Lluís Riba, el Botifarra, Miquel Gil, Carles Belda, Pepe Rovira, Caterina Canyelles... estem molt contents. De fet, el directe ha acabat no tenint res a veure amb el disc.

P La paella és el seu símbol. Què la fa especial?

R Som grans ambaixadors de la paella! El nostre logotip és la c de copyright al revés, i hi vam afegir les nanses. Jo sóc de València, encara que al grup hi ha gent de tot arreu. Ens agrada perquè és un símbol de la vida al carrer, és un menjar col·lectiu, de germanor, i es pot fer de mil maneres diferents.

P Hauríem de compartir més?

R I tant! En la nostra societat t'has de guardar les pors i els complexos, i aquest són més lleugers si són compartits. La dicotomia és compartir o consumir. Hi ha crisi i l'ú-

Marc Sempere, de CDG

nic que ens diuen és que hem de comprar cotxes i treballar per comprar. Nosaltres defensem el compartir més i treballar menys per tenir temps per compartir.

P Internet serveix per a aquests propòsits?

R És una eina molt potent. Nosaltres tenim el nostre disc a la xarxa, és una plataforma que ofereix cultura sense límits, però encara no tenim consciència del que significa. Durant aquests dies de fira, hi ha actiu Telegustet, un streaming per veure en directe què fem per Internet. Esperem que no tallin les ales a aquest sistema.

P També té molt a veure amb la cultura oral que vostès reivindiquen.

R La cultura de tradició directa es fa i es transmet, així de senzill. Hi ha un tipus d'avantguarda que vol trencar amb tot. Nosaltres també innovem, però fent una reinterpretació de la cultura, tenint en compte tot el que hi ha hagut abans.

P Quins plans de futur té CDG?

R Molts. Aquí a Manresa hem arribat a les 60 persones. El més ambiciós és fer una arròs movie. I continuar compartint.

Servei de neteja a dalt i a baix de l'escenari

► Carrer Present Orquestra va estrenar divendres a la plaça Gispert de Manresa el disc *Marquet* vestits de treballadors del servei de neteja, de groc i verd fluorescent. Casualment, durant el concert va arribar el camió de les escombraries a la plaça i va semblar part del mateix espectacle. Avui la gent de Compartir dóna gustet tanca amb un contacontes, una presentació sobre xarxes ciutadanes d'accés a Internet i un dinar «calentet». -M. S.

Compartir sota la pluja també dóna gustet

► Una de les activitats estrella del col·lectiu Compartir Dóna Gustet va ser paella popular i gratuïta per tothom. La pluja, però va importunar els cuiners. Ensaladilla so insistent hi posava el cant improvisat, i en més d'una glossa van fer la recomanació de programar la fira a l'estiu. Els membres del col·lectiu van aguantar el tipus fins que la paella va estar a punt. Els qui esperaven, van ballar una jota espontània a ritme de castanyoles. La menjada popular es va traslladar a l'Auditori Sant Francesc, la seu de Compartir Dóna Gustet els dies de fira. Pau Riba hi va ser present i dels primers a menjar.